

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce **M. S.**, nar., st. příslušnost Sýrie, t.č. zajištěn v, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2015, č. j. KRPB-207298-11/ČJ-2015-060028-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2015, č. j. KRPB-207298-11/ČJ-2015-060028-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“) o zajištění za účelem svého předání ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) podle Dohody mezi vládou ČR a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem (dále jen „readmisní dohoda“).

II. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že žalobce se podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajišťuje za účelem jeho předání podle citované readmisní dohody. Doba zajištění cizince byla podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 27. 8. 2015 do 25. 9. 2015. V odůvodnění žalovaná uvedla, že dne 27. 8. 2015 byl žalobce kontrolován v autobusu B. na mezinárodní lince jedoucí směrem z Rakouska do ČR hlídkou Policie ČR. Na výzvu předložil pouze syrský cestovní doklad bez vyznačeného povolení k pobytu. Osoba byla následně podle cestovního dokladu Sýrie ztotožněna. Žalobce měl u sebe platnou jízdenku do Hamburgu s ukončením dne 28. 8. 2015. Žalovaná provedla lustraci cizince v dostupných evidencích policie s negativním výsledkem a dále byla provedena lustrace v systémech AFIS a EURODAC s negativním výsledkem. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce nemá oprávnění k pobytu na území Rakouska ani na území Maďarska. Žalovaná dospěla k závěru, že na žalobce je třeba uplatnit čl. 5 readmisní dohody, neboť bylo doloženo, že tento cizinec vstoupil na území ČR přímou cestou z území Rakouska, přičemž vstoupil na území ČR neoprávněně bez platného víza či povolení k pobytu. Na základě toho s ním bylo zahájeno řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z výslechu žalobce vyplynulo, že jeho rodina zůstala v Sýrii. Žalobce odjel ze Sýrie přes Libanon, Turecko, odtud na gumovém člunu na ostrov Metalina v Řecku za pomoci pašeráků. Řecká policie ho zadržela, ale pak jej pustila, takže žalobce pokračoval přes Makedonii a Srbsko k maďarským hranicím, kde ho zadržela maďarská policie, nicméně nakonec se mu podařilo přejít hranice do Maďarska a dostat se do Budapešti. Odtud pokračoval autem do Rakouska, kde přespal v hotelu a jel taxíkem na autobusové nádraží, kde si koupil jízdenku. Deklarovaným cílem jeho cesty je Norsko. Žalovaná vycházela při svém rozhodování z toho, že v době kontroly nepředložil žalobce platné vízum ani jiné povolení opravňujícího k pobytu na území ČR. Ani lustrací v systémech policie nebylo zjištěno, že by mu někdy bylo uděleno vízum opravňující ho ke vstupu na území ČR. Žalobce tak porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, nestanoví-li zákon jinak. Žalovaná považovala za prokázané, že žalobce před svým nelegálním vstupem na území ČR pobýval nelegálně na území Rakouska, což sám vypověděl. Jelikož rakouská strana odmítla převzít cizince ve zkrácené lhůtě, musela žalovaná přistoupit k vydání rozhodnutí o zajištění cizince podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná rovněž vyhodnotila možné překážky vycestování a dospěla k závěru, že Rakousko je země sdílející hodnoty uznávané EU. Navrácením žalobci tedy nebude hrozit nebezpečí uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Žalovaná konstatovala, že v době rozhodování o zajištění jí nebyly známy žádné překážky, které by bránily v předání žalobce do Rakouska. Jeho předání je tedy potenciálně možné. V daném případě u žalobce hrozí nebezpečí skrývání, neboť jak sám do protokolu uvedl, cílem jeho cesty bylo Německo. Za účelem dosažení svého cíle opakovaně nelegálně překročil hranice několika evropských států a následně i vnější a vnitřní hranice EU, a to nejdříve z Turecka do Řecka, poté z Řecka do Makedonie, z Makedonie do Srbska a následně ze Srbska do Maďarska a z Maďarska do Rakouska. Svým jednáním žalobce prokázal, že ve snaze o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak i vnitrostátního práva. Jelikož cílem jeho cesty je Německo, žalovaná dospěla k názoru, že žalobce nebude mít zábrany pokračovat v cestě dále do Německa, a že tedy existuje nebezpečí skrývání se.

Žalovaná zvážila i využití mírnějších opatření ve smyslu ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, přičemž shledala, že žalobce nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací přemístění a v ČR nežije ani žádný jeho příbuzný či známý, který by ho ubytoval, příp. za něho finanční záruku složil. Podle úsudku žalované tedy žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření a byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty bylo Německo, pročež tedy v ČR nemá v úmyslu zůstat. Žalovaná se zabývala i přiměřeností zajištění, kde vycházela zejm. z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i vyjádření samotného žalobce. Dospěla k závěru, že vzhledem ke krátké době pobytu na území ČR, neznalosti jiného než arabského jazyka a z jeho vyjádření je vyloučeno, aby si na území vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Navíc jeho finanční prostředky jsou omezené a není si schopen zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Žalovaná dovodila, že zajištění žalobce a jeho umístění do zařízení nedojde k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu.

Doba zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 30 dnů. Při určování délky zajištění žalovaná vycházela ze lhůt stanovených v readmisní dohodě, podle níž je dožadovaná strana povinna neprodleně odpovědět na žádost o převzetí nejpozději do 14 dnů ode dne doručení žádosti. Převzetí státního občana třetího státu nebo osoby bez státní příslušnosti proběhne neprodleně, nejpozději však do tří měsíců od okamžiku, kdy byl žadající smluvní straně doručen souhlas s převzetím. Ačkoliv tyto lhůty přesahují lhůtu stanovenou k zajištění žalobce, vycházela žalovaná ze svých zkušeností s dřívějšími případy předání cizince do Rakouska, které bylo provedeno v co nejkratší možné lhůtě.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní námitky. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 8 odst. 2 Listiny. Konkrétně k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že samotná readmisní dohoda nijak zajišťování cizinců ani důvody pro jejich zajištění neupravuje. Důvody pro zajištění pro účely realizace readmisní dohody jsou tak upraveny pouze zákonem o pobytu cizinců. Podle žalobce ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého je zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážené nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), které v čl. 28 odst. 2 upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobce zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobce za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající úprava tak nesplňuje požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobce odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015, čtenou

judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14.

Žalobce dále namítal, že žalovaný pouze velmi vágně argumentuje, že hrozí nebezpečí skrývání se, které vyvozuje z toho, že žalobcovým cílem je Německo. Žalobce však v protokolu uvedl, že jeho cílovou zemí je Norsko. Z toho žalobce usoudil, že žalovaná se dostatečně předmětné věci nevěnovala. Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

K žalobním bodům žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí, kterým žalovaná zajistila žalobce na dobu 30 dnů, bylo vydáno za účelem předání žalobce podle readmisní dohody, nikoliv podle Dublinského nařízení. Žalovaný odkázal v tomto smyslu na text ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na čl. 5 readmisní dohody. Z hlediska rozhodných skutkových okolností žalovaný poukázal na výsledek lustrace v dostupných evidencích a systémech AFIS a EURODAC, které proběhlo s negativním výsledkem. Z těchto skutečností a z tvrzení žalobce vyplynulo, že nepožádal o mezinárodní ochranu v žádné z členských zemí EU. Za prokazatelnou byla shledána skutečnost, že neoprávněně vstoupil na území ČR, a to přímou cestou z území Rakouska a následně také na území ČR neoprávněně pobýval. V této souvislosti považovala žalovaná za rozhodné, že ČR měla žalobci posloužit pouze jako tranzitní země při jeho cestě z Rakouska do Německa, jak zcela jednoznačně vyplývá z jízdenky na cestu z Vídně do Hamburku. Žalobce na své cestě ze Sýrie do ČR systematicky porušoval mezinárodní i vnitrostátní právní předpisy, navíc před překročením srbsko-maďarské hranice se podle svého tvrzení někde skrýval. To podle žalované nedává záruku, že by skutečně dobrovolně vyčkával na území ČR do doby svého předání na základě readmisní dohody do Rakouska, místo aby dále pokračoval do Německa a do Norska jako cíle své cesty. Žalovaná poukázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 566/03 a dále na čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny, přičemž uvedla, že považuje svůj postup za krajní řešení a podložený v platném právu. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl zajištěn za účelem přemístění podle Dublinského nařízení, nýbrž za účelem předání dle readmisní dohody, považuje žalovaná za zcela irrelevantní námitku žalobce, že porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny, či čl. 14 readmisní dohody. Z uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Při posouzení věci vycházel ze správního spisu žalované a z podkladů doložených žalovanou k jejímu vyjádření. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav věci zjištěný žalovanou, který vyplývá ze správního spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel.

Naproti tomu je mezi stranami sporná právní otázka možnosti zajištění žalobce. V první řadě krajský soud tedy považuje za vhodné stručně shrnout relevantní právní úpravu pro posouzení věci.

Podle § 129 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. O zajištění policie neprodleně sepiše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

Citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na „přímo použitelný právní předpis Evropských společenství“, jímž se podle výslovného nenormativního odkazu v poznámce pod čarou míní Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, které však bylo nahrazeno s účinností od 1. 1. 2014 nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Dále též odkazuje na mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009. Dublinské nařízení samo se k mezinárodním smlouvám týkajícím se téže problematiky uzavřeným před vstupem tohoto nařízení v účinnost nevyjadřuje.

Jakkoliv to citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přímo nenormuje, je třeba odkaz na tyto mezinárodní smlouvy vykládat tak, že jde o takové mezinárodní smlouvy, které byly ratifikovány se souhlasem Parlamentu ČR a mají tedy parametry mezinárodní smlouvy podle čl. 10 Ústavy ČR, které jsou součástí českého právního řádu (viz k tomu zpráva o šetření z vlastní iniciativy sp. zn. 7225/2012/VOP/OV přístupná na http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/STANOVISKA/Cizinci/Zajisteni_cizince/7225-2012-VOP-ZZ.pdf). Pouze takové mezinárodní smlouvy mohou zasahovat do práv a povinností osob a být navenek českým zákonům s tím, že jsou vybaveny aplikační předností.

Readmisní dohoda s Rakouskem je mezinárodní smlouvou, která byla uzavřena dne 12. 11. 2004 jako mezivládní dohoda, která byla ratifikována se souhlasem Parlamentu ČR a byla vyhlášena ve Sbírce mezinárodních smluv pod číslem 102/2005 Sb. m. s. Z toho vyplývá, že tato readmisní dohoda plní všechny pojmové znaky předvídané čl. 10 Ústavy a je tak součástí právního řádu ČR, přičemž je možné ji aplikovat i přednostně před českým zákonem. Čl. 5 odst. 1 a 2 této readmisní dohody upravuje povinnost smluvního státu převzít [n]a základě písemné žádosti druhé smluvní strany státního občana třetího státu nebo osobu bez státní příslušnosti, která nesplňuje nebo přestala splňovat podmínky platné pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo věrohodně doloženo, že tato osoba vstoupila na území státu žádající smluvní strany přímou cestou z území státu žádané smluvní strany poté, co pobývala na území státu žádané smluvní strany.

Každá smluvní strana převezme po předchozím písemném oznámení druhou smluvní stranou bez formalit státního občana třetího státu nebo osobu bez státní příslušnosti do sedmi dnů po protiprávním vstupu. Odmítne-li žádaná smluvní strana takovou osobu převzít bez formalit, může být požádáno o převzetí podle odstavce 1. Podle čl. 14 readmisní dohody dále platí, že ustanoveními této dohody nejsou dotčeny závazky smluvních stran vyplývající z jiných mezinárodních smluv.

Stěžejní námitkou žalobce je tvrzená neaplikovatelnost ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vůči jeho osobě z toho důvodu, že v českém zákoně chybí definice „vážného nebezpečí útěku“, a rozhodování o zajištění se tak stává libovolným. Krajský soud v tomto ohledu dospěl k závěru, že žalobcova úvaha není správná. Jak vyplývá ze skutkového stavu zjištěného žalovanou, který žalobce nečinil sporným, žalobce na své cestě Schengenským prostorem nepožádal nikde o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je tedy pouze migrující osobou, která vstoupila na území ČR bez platného víza, nicméně nepoživá výhod statusu postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Podle čl. 1 Dublinského nařízení regulujícího předmět jeho působnosti toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „příslušný členský stát“). Proto se na žalobce Dublinské nařízení neuplatní a je možno uvažovat o použití readmisní dohody, která se týká osob třetích států, které ilegálně pobývaly na území smluvních států této dohody. Pokud pak žalobce tvrdí, že i zde je namístě nahlížet na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců jako na neaplikovatelné, pak krajský soud uvádí, že tento názor nesdílí. Problém s výkladem těchto zákonných ustanovení je vyvolán nejasnou dikcí čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení, které v sobě obsahuje blanketní normu odkazující k interpretaci významu pojmu „vážné nebezpečí útěku“ k objektivně stanoveným kritériím obsaženým ve vnitrostátních právních řádech jednotlivých členských států EU. Ve vztahu k readmisní dohodě tento výkladový problém vůbec nemůže vzniknout, neboť readmisní dohoda nestanoví, za jakých podmínek je možno předávaného cizince zajistit. Pak je třeba v plném rozsahu vycházet z vnitrostátní interpretace potřeby zajištění cizince, která vyplývá jak ze setrvalé správní praxe orgánů Policie ČR, tak i z judikatury správních soudů, Ústavního soudu a evropských soudů.

Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud dodává, že i kdyby snad bylo možno extenzívním výkladem dovodit určité podpůrné normativní působení Dublinského nařízení i na předmětnou věc, krajský soud ani tak nesdílí názor, že čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je v současné legislativní situaci v ČR neaplikovatelný (viz k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2015, č.j. 33 A 40/2015 – 32). Tento právní názor byl reflektován i Nejvyšším správním soudem, který potvrdil nejednoznačnost zodpovězení otázky aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a položil Soudnímu dvoru EU tuto předběžnou otázku: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015 – 88, přístupné na www.nssoud.cz).*

Pokud žalobce ještě namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je projevem libovůle a nedostatečného soustředění se na předmětnou věc ze strany žalované, neboť je v něm několikrát uvedeno, že cílem žalobcovy cesty je Německo, a nikoliv Norsko, pak k tomu krajský soud uvádí, že považovat tuto drobnou nepřesnost za důvod nepřezkoumatelnosti či libovůle správního orgánu by bylo přepjatým formalismem. Navíc

Německo bylo nepochybným cílem žalobcovy cesty, neboť měl u sebe jízdenku do Hamburгу, zatímco skutečnost, že cílem jeho cesty je Norsko, vyplývala pouze z jeho tvrzení při výslechu. Z uvedených důvodů krajský soud neshledává tuto námitku žalobce jako důvodnou.

Krajský soud tedy shrnuje, že zajištění žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle mezinárodní smlouvy uzavřené před 13. 1. 2009 bylo v souladu se zákonem, přičemž se nejednalo o vybočení z kritérií přiměřenosti a nezbytnosti užití institutu zajištění.

Po posouzení všech žalobních námitek žalobců jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, jak je uvedeno ve výroku I.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. října 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová